

אורי כץ | האל המכאני

Ori Katz
The Mechanical God

עריכה: הגר ינאי
עריכה לשונית: אמירה בנימיני-נבו
עימוד: לי מימון

© כל הזכויות שמורות למחבר

Printed in Israel 2024

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשגר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני אופטי או מכני או אחר, כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

האל המכאני

חלק א' - ברית השמונה

אורי כץ

ינאי הוצאה לאור
בית טוב לספרים טובים

פרולוג

מבין חבצלות המים עלתה איגואנה ירוקה, טיפסה על שורש שהתפתל מעל גדת הנהר הבוצית, ואז עצרה על מנת לסרוק את סביבתה. לצדה הזדקק זרד קצר, שהיה למעשה חלקו העליון של חיישן טמפרטורה, מוטבע ברובו בתוך השורש. בזכות קרבתה של האיגואנה, זיהה החיישן שינוי קל בטמפרטורה ושידר אותו הלאה. השידור העיר מתרדמתם שני חיישני נפח מבוססי אינפרה-אדום שאוחסנו בעצי האגוז הסמוכים, חיישן ססמי שמוקם מעט מתחת לאדמה, ומיקרופון שהושתל בשיח מטפס, אשר זיהו גם הם את השינוי הקל בפרמטרים הסביבתיים, והוסיפו את תרומתם לזרם הנתונים אשר נקלט במיקרו-מעבד תת-קרקעי, במרחק של כמאה מטרים משם.

בשלב השני של התהליך הריץ המעבד אלגוריתמים בסיסיים על הנתונים שהתקבלו, כדי לסנן רעשים ולהחליט אם מדובר ביצור חי או בשינוי סביבתי סתמי, כגון משב רוח אקראי. לאחר שהגיע למסקנה שמדובר ביצור חי של ממש, נשלחו הנתונים הלאה ברשת האלחוטית אל מרכז העיבוד האזורי, שמוקם בחלל תת-קרקעי במרחק של מספר קילומטרים מגזרה זו של ארץ הג'ונגל. במרכז העיבוד האזורי נכנס המידע בתור קלט לרשתות נגזרות סבוכות - מודלים של אינטליגנציה מלאכותית אשר אומנו לפענח את הדפוסים הנסתרים שבטבע ולהשתמש בהם

על מנת לזהות את מינם של יצורים חיים ואת מצבם. נתונה של האיגואנה שיצאה מהנהר לא עוררו התרגשות מיוחדת בקרב רשתות הנוירונים, אם כי הן ציינו שלפי מאפייניה התרמיים וההתנהגותיים, ישנו סיכוי סביר שהאיגואנה בהיריון, ועל כן נדרש לקבל החלטה בנוגע להמשך חייה, על פי שיווי המשקל האקולוגי האזורי.

ממרכז העיבוד האזורי נשלח המידע למסע ארוך באמצעות הסיבים האופטיים שעברו עמוק מתחת לעצי הג'ונגל ולשלל הציפורים הצבעוניות, הקופים והחרקים שמילאו את הארץ הרוחשת, לצד רחפנים ורובוטים שעסקו בפעולות תחזוקה שגרתיות, כגון תיקון החיישנים, גיזום צמחים ופינוי זרדים יבשים העשויים לגרום לשרפה. הסיבים האופטיים התפתלו לצד יובלים שוצפים אשר התמזגו יחדיו לכדי נהר, שזרם בין הרים שהלכו וגבהו בכיוון דרום-מערב, דגי סלמון מקפצים בחדווה לאורכו. לאחר מכן נפרדו הסיבים ממסלול הנהר ונמתחו כמה מטרים מתחת למורדות ההרים שעליהם טיילו עדרי איילים, חולפים לצד אולמות ייצור תת-קרקעיים ואוטומטיים לגמרי, היכן שרובוטים עיוורים עבדו ללא הפסקה בעלטה מוחלטת, מייצרים חלפים, שריונות וכלי נשק. הסיבים עברו על תקרת מנהרות ההייפר-לופ התת-קרקעיות, שבהן עכברושים אינטליגנטיים להפליא הקימו ציוויליזציות נסתרות; מתחת לבתיה הריקים של הארץ העירונית; מתחת לחומות הבטון העצומות של העיר האסורה; ומתחת לבנייני הזכוכית המודרניים הנטושים, ובראשם מגדל איקרוס הבלתי גמור. רק אז הגיעו הסיבים האופטיים סוף-סוף ליעדם: חוות השרתים המקוררת במרכז האי המלאכותי איידוס, במרחק של כמאה וחמישים קילומטרים מאותה האיגואנה שעל גדת הנהר.

בחוות השרתים התווסף המידע על האיגואנה ההרה אל האלגוריתמים שפיקחו על אוכלוסיות בעלי החיים בארץ הג'ונגל, כדי לשמר את היציבות האקולוגית, את שיווי המשקל. זה היה חשוב מאוד: שום מין לא הורשה להתרבות ולשגשג יותר מדי על חשבונם של מינים אחרים. הכול היה חייב להישאר במצב של קיפאון, על מנת שהאי יוכל לקיים את עצמו לנצח, להתקרב עד כמה שאפשר אל אותה הרמוניה בלתי מושגת. לבסוף, אוחסן המידע לצורך שימוש עתידי לצד טריליוני פיסות מידע אחרות על כל היצורים החיים באזור.

האיגואנה עצמה הייתה אדישה לגמרי לכל התהליכים המורכבים האלו, אך לפתע היא הרגישה תנועה סמוכה בחושיה החדים, ומיהרה לרוץ קדימה ולהסתתר מתחת לשיחים. היא לא טעתה - האירוע הבא שנרשם בגזרתם של החיישנים היה מרגש הרבה יותר.

האירוע החל כאשר מספר חיישני סונאר, שהותקנו על גדות הנהר מתחת למים, קלטו גוף גדול מתקרב לעברם. דג אשר שחה בין העשבים שגדלו על קרקעית הנהר נשלח לאזור באמצעות פקודה תת־הכרתית מהשבב הזעיר הסמוך למוחו, וזיהה את גופה של הנערה השוחה מעליו. מהרגע שהיה ברור שמדובר בבת אנוש ולא בעוד בעל חיים, החל קרנבל אלקטרוני שלם. האקדמיה של איידוס הקדישה תשומת לב רבה יותר לבני האדם מאשר לכל יצור אחר באי. שלל חיישנים נוספים בסביבה, שהיו רדומים על מנת לחסוך באנרגיה, התעוררו לחיים. המחשבים שבמרכז העיבוד האזורי ביקשו וקיבלו באופן אוטומטי גישה אל מעבדים רבי־עוצמה, כדי שיוכלו לנתח במהירות את המידע על הנערה השוחה ולשלוח אותו הלאה. הקונצרט האלקטרוני המתוזמן והמורכב הזה התרחש תוך פחות מחצי שנייה, בזמן שהנערה המשיכה לנווט בין

חבצלות המים בדרכה אל הגדה הנגדית, מייצרת אדוות קלושות. הנערה סיימה לחצות את הנהר וטיפסה על הגדה הנגדית. בניגוד לאיגואנה, היא הייתה מודעת היטב לשלל החיישנים שעקבו אחר תנועותיה, אך התרגלה להתעלם מקיומם. היא הייתה לבושה בבגד ים שחור, שעליו לוגו של רובוט חמוד בשילוב האותיות IR, ראשי התיבות של תאגיד "איקרוס רובוטיקס". מעל גבה השילה תרמיל מסע אטום למים, שלפה ממנו מגבת והחלה לנגב את רגליה. רשתות הנוירונים של מרכז העיבוד האזורי הסיקו שמצבה הגופני של הנערה היה מצוין, דומה לזה של ספורטאים מקצועיים, הרבה מעל הנורמה בקרב נערות אחרות באיידוס. הדופק שלה היה איטי למרות מאמץ השחייה בנהר, שריריה חטובים ומוצקים, היא לא סבלה מתת-משקל או מעודף משקל, וניתוח התמונות וחתומות החום העלה שהיא לא הייתה פצועה, עייפה, רעבה, במחזור או בהיריון. דמותה נקלטה באחת המצלמות הזעירות: עור כהה, עיניים חומות, עצמות לחיים גבוהות, שיער מקורזל קצר, שפתיים מלאות, סנטר קשוח למראה. תמונה זו שולבה עם חתימת החום הייחודית של גופה ועם בסיסי הנתונים של האקדמיה. הנערה זוהתה בתור שרה ויליאמס, בת עשרים ממוצא אפרו-אמריקני, ומקומה עודכן על ידי המודולים האחראיים למעקב אחר ילדי איידוס. תחזיות שונות פותחו על מנת לנחש את מסלולה בהתאם למקומות הקודמים שבהם הייתה, ולהעריך את מטרותיה. תוך רגעים ספורים צברו מערכות האקדמיה מידע עצום על שרה, אך דבר אחד הן לא היו מסוגלות לעשות: לקרוא את מחשבותיה.

"תפסיק לפחד מהנהר ובוא כבר," אמרה שרה בלי להסתובב לאחור.

המיקרופונים קלטו את דבריה ושידרו אותם למרכזי העיבוד, היכן שאלגוריתמים מיועדים הפכו את דפוסי הקול לטקסט כתוב, ואלגוריתמים אחרים הפכו את הטקסט לנתונים אשר היה ניתן להזין אל תוך המודלים.

"אהמ... אני חייב להתפשט?" נשמעה הקריאה מעברו השני של הנהר.

שרה גלגלה את עיניה. "לא." קראה אליו בחזרה, "אבל זו הדרך היחידה לשמור את הבגדים שלך יבשים. חשוב לשמור על בגדים יבשים, בייחוד בארץ הג'ונגל."

"בסדר, רגע, התרמיל שלי לא נסגר..." הוא אמר.

תהי סבלנית, חשבה שרה לעצמה. הוא חדש, זה לא קל עבורו. זה לא היה קל גם עבורה בהתחלה.

היא הוציאה מהתרמיל את בגדיה וסידרה אותם על שורש גבוה: מכנסיים ארוכים בצבעי הסוואה צבאיים עם כיסים רבים, גופייה שחורה, כובע מצחייה שחור, גרביים ארוכים, כפפות עור שחורות ומגפיים צבאיים גבוהים, שחורים גם הם. לאחר מכן שחררה את המצ'טה ואת הקשת האופקית שהיו קשורות אל התרמיל שלה, על מנת שיהיו בהישג יד במקרה של בוחן פתע. זו לא הייתה סתם קשת אופקית פשוטה ברמה שלישית או רביעית, מהסוג שרבים מילדי איידוס השיגו לעצמם באחד האתגרים. היא הייתה דומה יותר לרובה של ממש: הקת הייתה צבועה בצבעי הסוואה, מעליה כוונת טלסקופית משוכללת וסמן לייזר, ומתחת לקשת היו מנגנוני ייצוב וגלגלי שיניים המאפשרים דריכה מהירה. שרה כמעט נהרגה באתגר שבו השיגה את הקשת הזאת. היום היא לא הייתה מעיזה לקחת סיכון שכזה, אבל זו הייתה תקופה אחרת. הם היו נואשים אז, במלחמה.

החיישנים זיהו את הנער שעלה אחריה מהנהר בתור ארצ'י, נער אנגלי בן חמש-עשרה, שמצבו הגופני היה הרבה מתחת לממוצע בקרב בני גילו - אפילו ביחס לוותק המועט שלו באקדמיה. הוא התנשף בכבודות ורעד מקור, סבל ממשקל עודף, שריריו היו חלשים ורופסים, והדופק שלו והסומק בפניו העידו על שילוב של פחד, בלבול, התרגשות יתר ואלרגיה.

"תתלבש, אין לנו הרבה זמן," אמרה שרה.

גם האלגוריתמים המורכבים של האקדמיה וגם שרה העריכו כי סיכויי ההישרדות של ארצ'י נמוכים למדי. הוא פתח את תרמילו והחל לחפש את המגבת שלו, מפיל בטעות כמה מחפציו לבוץ. "היתושים האלו ממש מעצבנים," אמר, אוסף את חפציו.

פלא שהוא הצליח לשרוד בחיים את החודשים הראשונים שלו באי, חשבה שרה. אבל הוא צדק בנוגע ליתושים. האוויר היה לח ודחוס, וזמזומם של היצורים המעצבנים לא פסק מאז שעלה הבוקר. שרה סיימה להתלבש ומחתה את הזיעה ממצחה - אולי הייתה זו טעות להיכנס בעונה הזאת לארץ הג'ונגל? זו הדרך המהירה ביותר מזרחה. היא חייבת לפגוש את קסנדרה.

"אל תדאג, היתושים לא יכולים לפגוע בך," אמרה.

"הם עוקצים," הוא התגונן.

"עקיצות יתוש הן הדאגה האחרונה שלך כאן. הם בסך הכול אוספים דגימות דם בשביל מערכות הבקרה של איידוס. תתעלם מהם."

שרה הביטה מסביבם בזמן שארצ'י התנגב והתלבש. הג'ונגל שבו היו השניים לא היה ג'ונגל רגיל; המאפיין הבולט ביותר לעין, שהבדיל בין ארץ הג'ונגל שבאיידוס ובין יערות גשם באזורים אחרים בכדור הארץ, היה השבילים. הם בדרך כלל היו ברוחב של

חמישה או שישה מטרים, ישרים פחות או יותר, לעתים מתעקלים מעט מסביב למצוק סלעי, נחל או אגם, ולעתים מתחברים לשבילים אחרים בצמתים עם זוויות ישרות. בארץ הג'ונגל היו השבילים חסומים משני צדדיהם בשורות צפופות מאוד של עצים, שבלתי אפשרי לעבור ביניהם. מכיוון שהייתה זו ארץ הג'ונגל, גם בתוך השבילים היו עצי שרך ומיני דקלים צפופים שהסתירו כמעט לגמרי את השמים, צמחים מטפסים שנתלו על העצים הגבוהים, וכן שרכים נמוכים יותר. מן האדמה בלטו שורשי העצים העבים, רבים מהם מנוקדים בפטריות צבעוניות ובסחלבים ורדרדים. המצ'טה של שרה הייתה שימושית מאוד בסביבה הירוקה העמוסה הזאת.

כשהביטה לאחור, נזכרה שרה בפעם האחרונה שבה חצתה את היובל הזה של נהר הסטיקס. אז היא עברה אותו בכיוון ההפוך, בראש כוח של יותר ממאתיים לוחמים, מעט לאחר הניצחון על הטרוילים. כמה תמימים הם היו... היא שקלה לספר על כך לארצ'י, אבל הוא מעולם לא התעניין בסיפורים שלה על המלחמה הגדולה, הניצחון על הטרוילים והמרד הכושל. הוא מיעט להתעניין בדברים חדשים באופן כללי, ובעיקר התלונן ללא הפסקה. הוא גם לא היה מבריק במיוחד, היא הייתה צריכה ממש להכריח אותו להכין את שיעורי הבית, ומובן שאין שום סיכוי שהוא אי-פעם יהיה טוב בלחימה. לבדו כבר היה מת מזמן. שרה תמיד אהבה לקחת על עצמה את המקרים הקשים ביותר.

ארצ'י סיים להתלבש בבגדי הטרונינג השחורים שקיבלו כל נושאי הכלים אחרי טקס החניכה. על מכנסיו הותקן נדן ובו סכין גדולה ששרה העניקה לו במתנה לאחר הטקס, אך היא העדיפה שהוא לא ישתמש בה בינתיים, מחשש שיפצע את עצמו בטעות.

"בוא, אני רוצה להספיק להתקדם קצת לפני שהשיעור הבא יתחיל," היא אמרה, והחלה ללכת בשביל הישר, משתמשת במצ'טה כדי להסיט מדרכה ענפים, צמחים מטפסים ועלים רחבים. השביל טיפס כלפי מעלה בעלייה מתונה. מעליהם צווחו בהתרגשות קופי סנאי קטנטנים ואפורים בעלי זנב ארוך, תוכים בצבעי כחול ואדום בוהקים חלפו בין העצים והצמחים המטפסים, ועל שורשי העצים והאדמה הבוצית היה ניתן להבחין בלטאות, בנמלים, בעכבישים (אשר הבהילו את ארצי) ובאין-ספור מינים של חיפושיות. ברקע נשמעו ללא הפסקה קולות צרצור של ציקדות נסתרות מהעין.

"מתי נצא כבר מהג'ונגל?" שאל ארצי.

"אל תתחיל להתייאש כבר עכשיו. נותרו לנו לפחות עוד שבועיים של הליכה."

מחשבותיה של שרה נדרו אל עבר היעד שלה: הארץ הירוקה, החלק המזרחי ביותר של האי. ארצי לא יוכל ללכת איתה לשם. מסוכן להתקדם כל כך מזרחה. היא תיאלץ להשאיר אותו במערת החניכה. אולי קסנדרה תהיה שם? אני חייבת לדבר איתה, חשבה, להעביר לה את המסר. קסנדרה תדע מה עליה לעשות. ועם זאת... האם זה חכם לעורר בה תקוות? קסנדרה מעולם לא התאוששה מהמרד.

שרה דילגה מעל שורש מתפתל ועזרה לארצי לעבור אחריה, כשהנורות נדלקו.

השניים כבר היו רגילים לשלוח את מבטם דרך קבע אל עבר האדמה שלצד קירות השבילים, כדי לבדוק אם הנורות החבויות שם זוהרות בצבע כזה או אחר, שיסמן את תחילתם של שיעור

או בוחן פתע. הפעם הבהבו הנורות בצבע כחול, וארצ'י מלמל בעייפות, "בוחן במתמטיקה..."

האדמה הזדעזעה מתחת לכפות רגליהם, חושפת משטח עץ גדול שהסתתר מתחת לשכבת הבוץ. המשטח היה קשור אל העצים שמעליהם בחבלים שהוסוו כצמחים מטפסים. משהו משך בחבלים, והמשטח החל לשאת אותם כלפי מעלה. השניים איבדו את שיווי משקלם ונפלו לישיבה. "תפסתי אתכם!" קרא קול עמוק מאחוריהם, וזרוע מכאנית צהובה סגרה מעליהם מכסה קובייתית של סורגי ברזל, שהתחבר אל משטח העץ והשלים מבנה של כלוב גדול. שרה וארצ'י הסתובבו וראו את הרובוט הענקי היוצא מהסבך, דורס שיחים, מנתץ ענפים וקורע צמחים מטפסים שחסמו את דרכו. היו לו גוף צהוב בצורת חבית, ראש גלילי עם עדשת מצלמה ופה, וזרועות ברזל עם בוכנות הידראוליות שבאמצעותן הוא החזיק בכלוב שלהם. בתחתית גופו היו שרשרות רחבות, שעל גביהן הוא התנייד כמו דחפור מוזר ומפלצתי. הוא התנשא לגובהם של העצים.

על אחת מדופנות הכלוב היה מסך מגע גדול, ובצדו תופסן שהחזיק עט אלקטרוני. שרה הורידה מעצמה את תרמיל המסע ודחפה את ארצ'י בכיוון המסך. "קח את העט, תתכונן," אמרה. ארצ'י הוריד מעצמו את התרמיל והתקדם לשם, מתנדנד בגמלוניות.

רובוט נוסף, זהה לראשון אבל צבוע באדום, יצא מבין העצים שמולם. "מה זה, בוב? אני רואה שתפסת לך שני ילדים!"

"כן, רוב, אני תפסתי אותם! שני ילדים טובים וטעימים, זה חה חה!" ארצ'י החל להתנשף בכבדות; "תירגע, תנשום עמוק, תתרכז במה שהם אומרים. זה רק בוחן, כבר עברנו עשרות כאלו," לחשה לו שרה. "אז תגייד לי, בוב," המשיך הרובוט השני, "בכמה היית מוכן למכור

לי את שני הילדים האלו? בדיוק הייתי זקוק לשני ילדים טובים וטעמים בתור תבלין למרק שלי."

"אני אשמח למכור לך אותם, רוב. אני... איך קוראים לכם, ילדים?"
 "אתם יודעים איך קוראים לנו," אמרה שרה, "בואו נתקדם עם זה כבר."

"אה, כן!" קרא בוב, "שרה וארצי, כמובן. אז את שרה אני אמכור לך במחיר של שלושה מטבעות לקילוגרם, היא כולה שרירים ועצמות וזה לא כל כך טעים. אבל ארצי כאן, יש לו בשר רך ונחמד, אותו אני אמכור לך במחיר של ארבעה מטבעות לקילוגרם."

"מצוין, בוב! אני מסכים!"

"איזה יופי, רוב!"

רוב חשב לרגע. "אבל, בוב, כמה אני צריך לשלם בסך הכול? אני לא יודע כמה קילוגרמים כל אחד מהם שוקל!"

בוב הביט בכלוב התלוי על זרועו, "ובכן, לפי המשקל שניהם יחדיו שוקלים מאה קילוגרמים, ואני חושב שארצי שוקל חמישים אחוזים יותר משרה."

"הי, אני לא כזה שמן," נעלב ארצי.

"תתחיל כבר לעבוד, אין לנו הרבה זמן," אמרה שרה. היא הרכיבה את המצטייה על חגורתה וטענה חץ בקשת האופקית שלה. היא חייבת להיות מוכנה, אי אפשר לבנות על כך שארצי יצליח לעבור את הבוחן בדרך הרגילה.

"אני חייב לדעת כמה אני צריך לשלם בסך הכול! תגידו לי כמה אני צריך לשלם!" קרא רוב בייאוש.

ארצי אחז בעט האלקטרוני והביט בלוח הריק, מגרד בראשו.

"את לא יכולה פשוט לירות בהם או משהו? קשה לי לחשוב ככה, כשאני תלוי כל כך גבוה."

"ברור שאני יכולה לעבור את הבוחן בלחימה, אבל אתה חייב ללמוד לעבוד תחת לחץ. אתה יכול לעשות את זה, אני מאמינה בך," היא ניסתה לזייף חיוך.
"אבל -"

החיוך נעלם מפניה. "ארצ'י, די להתלונן! אתה פותר חידות, אז תפתור את החידה! עכשיו!"

"טוב, טוב... אז אני ואת שוקלים יחד מאה," הוא כתב את המספר על מסך המגע, לבן על גבי שחור, ומערכות נסתרות החלו לתרגם את הכתיבה שלו לשפת מחשב ולבחון אם הוא מתקרב אל התשובה הנכונה. "ואת שווה... כמה מטבעות לגרם?"
"שלושה מטבעות לקילוגרם. אתה לא שם לב."
"ואני?"

"אני ממש חייב לדעת כמה אני צריך לשלם!" קרא רוב.
"תגידו לו כבר כמה הוא צריך לשלם!" אמר בוב, ונענע את הכלוב בעוצמה. ארצ'י נפל ונפגע בראשו.

שרה ניגשה אליו ועזרה לו לקום, "אתה שווה ארבעה מטבעות לקילוגרם, תחשוב יותר מהר."

"בסדר, בסדר," הוא חזר אל הלוח וכתב את שני המספרים, חושב.
"אי אפשר לפתור את זה, אני חושב שחסר -"
"אתה שוקל חמישים אחוזים יותר ממני."

"אה, כן, נכון," הוא נזכר וכתב את הנתון הנוסף, ואז החל לכתוב את המשוואות. שרה כבר פתרה בראשה את התרגיל מזמן מתוך

הרגל, אבל היא לא רצתה לגלות לארצי את התשובה. הוא חייב לפתור את זה בכוחות עצמו. הוא חייב ללמוד, להתחיל להביא תועלת. היא לא תלווה אותו לנצח.

"זה משעמם מדי, אולי אני פשוט אתן לך לאכול אותם בחינם." אמר בוב. הוא קירב את זרועו השנייה אליהם, אך שרה כיוונה וירתה חץ אשר ננעץ במדויק בחיבורי הזרוע, מונע ממנה לזוז. "הי, זה לא הוגן!" קרא בוב.

"תן לו עוד כמה שניות." אמרה שרה.

"פתרתי!" קרא ארצי, "אני שוקל שישים ואת שוקלת ארבעים!" "זו לא התשובה!" קרא בוב, מנער את הכלוב בעוצמה רבה יותר. השניים נפלו על רצפת הכלוב, אבל הוא לא הפסיק לטלטל אותם. "המחירים, ארצי!" קראה שרה, מנסה לתפוס בסורגי הברזל שהקיפו אותם על מנת לייצב את עצמה, "תכפיל במחירים, תגיד לו כמה הוא צריך לשלם בסך הכול!"

ארצי נאנח בכאב, "אה, כן, המחירים... שישים כפול ארבע ועוד ארבעים כפול שלוש... שלוש מאות ושישים! אתה חייב לשלם שלוש מאות ושישים!"

הטלטלה פסקה.

"בדיוק, בוב!" קרא הרובוט השני בשמחה. "אני חייב לשלם לך שלוש מאות ושישים מטבעות!"

"יפה, רוב!" קרא בוב. "חבל רק שהילדים כאן איחרו את המועד למתן תשובה נכונה בעשרים ואחת שניות שלמות!"

שרה סיננה קללה גסה והתקינה חץ נוסף בקשת האופקית שלה. "כן, זה באמת חבל," אמר רוב. "טוב, אנחנו לא יכולים להשאיר בחיים ילדים שנכשלים בבוחני פתע."

רצפת הכלוב נפתחה ושרה וארצ'י נפלו על האדמה. "תברחי!" היא צעקה.

ארצ'י קם, הרים את תרמילו והחל לרוץ לעבר המשך השביל, רגע לפני שבוט הטיח את זרועו בעוצמה לעברו, מועך מספר שורשים. שרה לא ברחה ולא ניגשה אל התרמיל שלה; היא ירתה חץ מדויק לעבר עינו היחידה של רוב, ואז זרקה את הקשת הצדה, זינקה לעברו וטיפסה בזריזות על גופו הצהוב מאחור.

"רדי משם, ילדה!" צעק בוב, מתקרב אל עמיתו, שהתלונן על כך שהוא אינו רואה דבר בגלל החץ הנעוץ בעינו. שרה הגיעה למעלה, שלפה מהחגורה את המצ'טה שלה ונעצה אותה בחיבורים שבין גופו של רוב ובין ראשו. רעשי פצפוף אלקטרוניים נשמעו בזמן שהיא הניעה את החרב הצדה ומשכה אותה בחזרה החוצה. רוב צווח לרגע, ואז השתתק. בוב הניף את זרועו לעברה, אך היא זינקה אל האדמה לפני שהוא הספיק לפגוע בה, מתגלגלת קדימה. שרה הייתה שלוה, פניה רגועות לגמרי, פועלת כמו רוצחת מקצועית. היא נחלצה ממצבים כאלו מאות פעמים בשנים האחרונות. בראשה כבר היה תכנון של המסלול, כיצד היא תעקוף את העץ הסמוך על מנת שהרובוט לא יוכל לראותה, ואז תגיע אליו מאחור לפני שהוא יספיק להסתובב, והתוכנית מן הסתם הייתה עובדת מצוין לולא כדור האקדח שנורה במפתיע מבין השיחים ופגע ברגלה.

שרה זעקה בכאב, המומה. היא לא הבינה מה פגע בה, עד שראתה אותו.

נער יצא מבין השיחים. היא הכירה אותו היטב, אבל מבטה התמקד בנשק שבידו. אקדח, באיידוס? זה לא ייתכן! אפילו לא בדרגה העשירית!

"אתה... למה?"

"אני באמת מצטער, שרה, אבל לא הייתה לי ברירה," הוא אמר.
 בוב עמד מעליה, מרים את זרועו באוויר.
 "לא, לא ככה..." היא ניסתה לזחול לאחור, אבל רגלה הפצועה לא
 הגיבה.

"שרה!" צעק ארצי ממרחק.

הנער עם האקדח לא הפנה את מבטו. זה המינימום שהוא חייב לה.
 זרועו של הרובוט נחתה בעוצמה.

מסביב לשני הרובוטים הגדולים, שרה המתה, הנער עם האקדח
 וארצי בהמשך השביל, המשיכו החיישנים הזעירים לפעול. הם היו
 בכל מקום - בעצים, מתחת לסלעים, רובוטים קטנים המוסווים
 כחרקים; הם היו מוטמנים בתוך כלי הנשק, בגופם של בעלי החיים
 ועל בגדיהם של הילדים. החיישנים לא הפסיקו לפעול לרגע -
 אוגרים אנרגיה, אוספים קלט מסביבתם ומשדרים אותו הלאה אל
 מרכזי העיבוד. זרם עצום, בלתי נתפס בממדיו, של נתונים הנעים
 בדממה, ברשת הפזורה כקורי עכביש בלתי נראים ובלתי מורגשים
 בין עצי הג'ונגל. שום דבר לא יכול היה לחמוק מהם - בייחוד לא
 נערה שידעה משהו שהיא לא הייתה אמורה לדעת.